

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2742/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji tog suda Ivani Galić kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Maria Malekovića iz 10291 Brdovca, Ulica Ilije Gregorića 74, OIB: 41644970437, zastupanog po punomoćniku Matku Novinc, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Erste&Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3 a, Rijeka, OIB: 23057039320, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević i Partneri d.o.o., Zagreb, temeljem generalne punomoći Su-461/21, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 10. srpnja 2026. godine u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja Matka Novinc, odvjetnika i zamjenice punomoćnika tuženika Antonele Ivanko, odvjetničke vježbenice, dana 20. srpnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 9.1. i 9.2. Ugovora o kreditu br. 5108885110 od dana 28.08.2013.g. koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, a koja glasi: "9.1. Za obradu kredita Korisnik kredita plaća naknadu u iznosu od 2,200% (dvacijelihdvadeset posto) iznosa kredita, odnosno maksimalno 10.000,00 (desettisuća) kuna.; 9.2. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati iz Kredita prilikom isplate Kredita."

II. Nalaže se tuženiku Erste&Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3 a, Rijeka, OIB: 23057039320 naknaditi tužitelju Mariu Malekoviću iz 10291 Brdovca, Ulica Ilije Gregorića 74, OIB: 41644970437 parnični trošak ovog postupka u iznosu od 886,55 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 20.07.2026. do isplate po godišnjoj stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje

referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom parničnog troška ovog postupka.

Obrazloženje

1. U tužbi od 22.04.2026. tužitelj navodi da je s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 5108885110 od dana 28.08.2013. kojim mu je odobren gotovinski kredit u iznosu od 150.900,00 HRK za osobne potrebe tužitelja kao potrošača. Tužitelj se obavezao isti iznos kredita s pripadajućim ugovorenim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim Ugovorom. Tuženik je člankom 9.1. Ugovora o kreditu odredio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva - 2,200 % od iznosa kredita, a koju je tuženik odbio tužitelju jednostrano od iznosa kredita. Tužitelj je predmetni kredit sklopio kao potrošač, te se radi o potrošačkom ugovoru o kreditu (ugovoru o potrošačkom zajmu) sukladno čl. 3. toč. 1. u svezi s čl. 56. Zakona o zaštiti potrošača, a koji je bio na snazi u vrijeme zaključivanja predmetnog ugovora, obzirom da kredit nije namijenjen poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti tužitelja. U odnosu na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a u odnosu na ništetnost navedene odredbe tužitelj ističe da je odredbom čl. 295. ZOO propisano da su opći uvjeti Ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Odredbom čl. 269. ZOO propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u čl. 270. ZOO propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Nastavno, tužitelj ističe da čl. 96. st. 1. ZZP propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, u st. 2. propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, dok je čl. 102. st. 1. ZZP propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

2. Tužitelj napominje da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane prednika tuženika, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne, odnosno po principu –uzmi ili ostavi. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom prvog korištenja kredita platiti kreditoru naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 2,200 % od iznosa odobrenog kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u tom iznosu. S obzirom na navedeno jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornim odredbama ugovora. Tužitelj ponavlja da je potrošač u smislu odredbe čl. 3. ZZP, odnosno fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena

njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema pravnih znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od prednika tuženika, koja je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu pristupila u okviru svoje djelatnosti. Tužitelj ističe da tuženik navedenom naknadom nije pokrio niti troškove likvidnosti, a niti nemogućnost plasiranja kredita na tržište, niti da je pretrpio štetu, već tužitelj smatra da se u konkretnom slučaju radi o uračunavanju kamata protivno čl. 1024. st. 4. ZOO-a. Nadalje, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, koja obrada, usput rečeno, ulazi u opis radnog mjesta kreditnog referenta, zaposlenika banke, a svi troškovi poslovanja banke obračunati u efektivnoj kamatnoj stopi koju je tuženik odredio ugovorom.

3. Tužitelj nadalje ističe kako je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik budući da isti ugovor ima njegovu brojčanu oznaku, te stranke o spornim odredbama nisu posebno pregovarale, a tome u prilog ide i okolnost što je tuženik sam sebi ostavio na dispoziciju i slobodu određivanje visine naknada bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Iako je odredba čl. 9.1. i 9.2. ugovora o kreditu lako uočljiva jer je ista pisana istom veličinom slova kao i ostale ugovorne odredbe, ali nije jasna, jer se izričito ne navodi o kojim uvjetima se radi već se paušalno navodi da se naknada plaća jednokratno prilikom prvog korištenja kredita, ali se ne navodi na što se točno ta naknada odnosi, što se tim troškom pokriva te ostale parametre kako bi potrošač mogao donijeti konkretnu odluku prilikom sklapanja ugovora, te samim time ista odredba nije lako razumljiva prosječnom potrošaču, a to iz razloga jer iznos visine naknade nije naznačen u samom ugovoru. Tužitelj ističe da ništetnost spornih odredaba članka čl. 9.1. i 9.2. ugovora o kreditu proizlazi iz činjenice da tuženik u vezi istih nije pojedinačno pregovarao s tužiteljem, što je suprotno odredbi članka 96. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača kojom je propisano, a tužitelj to ovdje ponavlja, da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, pogotovo ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Prema odredbi članka 102. stavka 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba je ništava.

4. Također tužitelj smatra da je sporna ugovorna odredba čl. 9.1. i 9.2. ugovora o kreditu prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, te je i zbog toga sporna odredba ništava u smislu odredbe članka 102. stavka 1. ZZP-a. Vrhovni sud Republike Hrvatske je dana 5. studenog 2020. godine na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske donio zaključak, posl.br. Su IV – 308/2020, toč. 8., cit: „Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe članka 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“ Tužitelj ponavlja da se o spornim ugovornim odredbama nije posebno pregovaralo te tužitelj nikako nije mogao utjecati na njihov sadržaj. Navedeno se ima analogno primijeniti i na ugovornu odredbu vezanu za naknadu za obradu kredita. Slijedom svega navedenog tužitelj u tužbi predlaže donošenje slijedeće presude:

"I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 9.1. i 9.2. Ugovora o kreditu br. 5108885110 od dana 28.08.2013.g. koji su zaključili tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor, a koja glasi:

"9.1. Za obradu kredita Korisnik kredita plaća naknadu u iznosu od 2,200% (dvacijelihdvadeset posto) iznosa kredita, odnosno maksimalno 10.000,00 (desettisuća) kuna.

9.2. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati iz Kredita prilikom isplate Kredita."

II. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe tužitelju naknadi parnični trošak uzrokovan ovom parnicom sa zakonskom zateznom kamatom sukladno Zakonu o obveznim odnosima i Zakonu o zateznim kamatama tekućom od dana presuđenja do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke."

5. Tuženik u odgovoru na tužbu od 10.06.2026. navodi da tužitelj predmetnom tužbom u odnosu na Ugovor o kreditu broj 5108885110 od 28. kolovoza 2013. godine (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu), zahtijeva da se utvrdi ništetnom i bez pravnog učinka odredba članka 9.1. i 9.2. kojom je ugovoreno da je za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita korisnik kredita dužan u korist banke prije korištenja kredita uplatiti naknadu u iznosu od 2,20 % od iznosa kredita (točka I. tužbenog zahtjeva). Tuženik prije svega ističe da u cijelosti spori osnovanost tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja i to s više osnova, koje će u nastavku iznijeti. Tuženik ističe prigovor nedostatka pravnog interesa i suviše visoko naznačene vrijednosti predmeta spora. Tuženik ističe kako tužitelj u tužbenom zahtjevu traži utvrđenje ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za obradu i odobrenje kredita, odnosno tužitelj je podnio tužbu za utvrđenje iz čl. 187. ZPP-a. Zakon o parničnom postupku u članku 187. stavku 2. propisuje procesne pretpostavke za podnošenje tužbe za utvrđenje, odnosno da tužitelj ima pravo podići tužbu za utvrđenje kada isti ima pravni interes da sud utvrdi postojanje kakva prava prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. U konkretnom slučaju, kada bi sud potvrdio deklaratorni tužbeni zahtjev, a što tuženik u cijelosti osporava, iz istog bi proizašao kondemnatorni zahtjev već dospjele tražbine prije podnošenja ove tužbe. Ne samo da je tužitelj mogao već prilikom podnošenja ove tužbe postaviti kondemnatorni zahtjev, već je sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku bio dužan to učiniti. Istog je mišljenja i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev 588/1998-2 od dana 13. svibnja 1998. godine u kojoj navodi: „Drugostupanjski sud je pravilno odbacio tužbu za utvrđenje postojanja tužiteljičinog prava na jubilarnu nagradu. Odredba čl. 187. st. 2. ZPP propisuje da se tužba za utvrđenje postojanja kakva prava ili pravnog odnosa može podići ako tužitelj ima pravni interes za to utvrđenje prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa. Kada je tužiteljica stekla mogućnost da pravnu zaštitu ostvari kondemnatornom tužbom, više ne postoji pravni interes za podizanje tužbe za utvrđenje.“ Vrhovni sud Republike Hrvatske također obrazlaže i navodi da je pravni interes kod tužbe za utvrđenje procesna pretpostavka za dopuštenost tužbe pa u odluci Revt 81/2005-2: „Zbog toga su pravilno nižestupanjski sudovi smatrali da ne

postoji pravni interes tužiteljice za podnošenje predmetne tužbe na utvrđenje i da nije ispunjena osnovna procesna pretpostavka za podnošenje tužbe u smislu čl. 187. st. 2. ZPP, pa nisu osnovani prigovori revidentice u tom pravcu.“ Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu odbaciti tužbu tužitelja budući da nisu ispunjenje procesne pretpostavke propisane čl. 187. st. 2. ZPP-a, odnosno budući da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje.

6. Osim toga, tuženik prigovara vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi od 22. travnja 2026. godine. Naime, tužitelj je vrijednost predmeta spora naznačio u iznosu od 1.330,00 eura dok tužbenim zahtjevom traži utvrđenje ništetnosti odredbe članka 9.1. i 9.2. Ugovora o kreditu kojom se propisuje: „Za obradu kredita Korisnik kredita plaća naknadu u iznosu od 2,200% (dvacijelihdvadeset posto) iznosa kredita, odnosno maksimalno 10.000,00 (desettisuća) kuna Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati iz Kredita prilikom isplate Kredita.“, a kako je predmetna naknada dana 28. kolovoza 2013. godine naplaćena u iznosu od 3319,80 kuna / 440,61 eura, nedvojbeno je vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačena te se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka. Slijedom navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da temeljem odredbe članka 40. stavka 3. ZPP-a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora prema iznosu naplaćene naknade za koju se traži utvrđenje ništetnosti, odnosno da se kao vrijednost predmeta spora odredi iznos od 440,61 eura.

7. Tuženik, a o statusu tužitelja kao potrošača, navodi da odredba članka 3. točka 9. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, dalje u tekstu: ZZZP) određuje da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Dakle, za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta: 1. da se radi o fizičkoj osobi i 2. da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u s u svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe. Ujedno tuženik ističe da se status potrošača ne presumira, već je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je tada teret dokaza te činjenice na tužitelju. Da je u svakom pojedinačnom predmetu potrebno utvrditi i dokazati status potrošača proizlazi i iz recentne sudske prakse županijskih sudova. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača.

8. Tuženik, a o naknadi za obradu kredita, navodi da u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga. Ugovorna odredba je jasna, razumljiva i lako uočljiva. Tuženik prije svega ističe da cit. odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 2,20 % na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Dakle, već u samom uvodu tuženik ističe kako nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena odnosno ništetna, a sve sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je

inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu.

9. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Naime, osim što je tuženik tužitelju na tu odredbu ukazao u samom ugovoru, tužitelju je ta informacija bila dostupna i na letcima tuženika koji su se uručivali tužitelju prije nego što je došlo do sklapanja kredita. U vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu, tužitelju je bio dostupan i prezentiran Izvadak iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe, a u kojem se jasno navodi da je korisnik kredita dužan na pisani poziv Banke uplatiti jednokratnu naknadu koja se obračunava prilikom obrade kredita u propisanom postotku iznosa glavnice kredita ili u apsolutnom iznosu sukladno Odluci o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva, a naplaćuje se prije ili prilikom puštanja kredita u tečaj. Nadalje, osim što je ta odredba tužitelju bila lako uočljiva, nedvosmisleno razumljiva i prezentirana od strane službenika tuženika, iznos naknade od 2,20 % od iznosa kredita je naknada za troškove koji su prouzrokovani tuženiku uslijed obrade kredita. Tuženik osporava navode tužitelja kako tuženik nije imao nikakav trošak prilikom obrade kredita kada su se ulaznom naknadom pokrivali troškovi poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Naime, svaki proces obrade pojedinog kredita uključuje nekoliko organizacijskih jedinica odnosno proces obrade pojedinog kredita sastoji se od različitih faza provedbe kredita kao što su savjetovanje i pisana ponuda klijentu, zahtjev za odobrenje kredita,

odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata, slaganje kreditnog spisa i sl. Nesporno je i sasvim logično da tuženiku kao pružatelju određene usluge, odnosno kao prodavatelju svog proizvoda u procesu obrade pojedinog kredita nastaju određeni troškovi (kao što su gore navedeni), a koje Banka podmiruje naplatom naknade za obradu kredita, a za koju naplatu u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije bilo nikakvog zakonskog ograničenja. Dakle, kao i svaki drugi pružatelj usluga na tržištu, Banka je naplaćivala svoje usluge za određenu protutražbinu, u ovome slučaju za plaćanje naknade.

10. U prilog navedenome tuženik dostavlja prikaz procesa obrade kredita za razdoblje od 2004. do 2011. godine sastavljen od strane Direkcije za upravljanje proizvodima i podršku poslovanju unutar Sektora građanstva, od siječnja 2011. godine. Navedenim dokumentom popisane su aktivnosti prilikom obrade jednog kredita, razgraničeno na tri različite vrste kredita, kao i utrošak vremena potrebnog za obradu pojedine vrste kredita. Da bi se, primjerice, proces samo jednog stambenog kredita odvio u potpunosti odnosno do kraja, potrebno je 652 minute ili skoro 11 sati efektivnog ljudskog rada, a svaki sat ljudskog rada nosi određeni trošak. Utrošak ljudskog rada po pojedinoj vrsti kredita (stambeni, gotovinski) korelira i sa različitim apsolutnim iznosom naplaćene naknade za obradu kredita. S obzirom na troškove nastale prilikom obrade kredita tuženik je sukladno odredbi čl. 9.1. i 9.2. i nastalim troškovima naplatio naknadu u visini od 2,20 % od visine predmetnog kredita u iznosu od 3.319,80 kuna / 440,61 eura. Dakle, iz navedenog jasno proizlazi da je tužitelj imao dovoljno informacija iz kojih proizlazi njegova obveza plaćanja naknade za obradu kredita, o istoj je bio informiran prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, a odredba o takvoj naknadi predstavlja odredbu koja je u ugovoru o kreditu sastavljena jasno, lako je uočljiva i lako razumljiva.

11. Tuženik navodi da zbog činjenice da je tužitelji bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski suda u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem: „8. Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "ISKORISTITE JOŠ POVOLJNIJE UVJETE ERSTE KREDITA-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Ovo potvrđuje iskaz svjedokinje Maje Turković prema kojem su klijenti dolazili s ponudom u kojoj je, između ostalog, bila ponuđena po visini različita naknada za obradu kredita ovisno o tome je li klijent prebacuje svoj račun banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan.“ Slijedom navedenoga, bespredmetno je utvrđivati nepoštenost odnosno ništetnost navedene ugovorne odredbe. U tom smislu, tuženik ukazuje i na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.).

Naime u tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti/ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvat ponuđene usluge. I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za obradu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatnu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13. Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi: "Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?" Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena nenalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također (ne) treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju.

12. Tuženik smatra da su s obzirom na navedeno, navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom sklapanja ugovora o kreditu, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge pružaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita. Dakle, uzimajući u obzir sve relevantne činjenične elemente ovoga pojedinačnog postupka (letci i izvatici iz važećih odluka Banke, okolnosti pregovaranja s financijskim zastupnikom i sl.) jasno je kako je riječ o tome da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti odnosno izvesti iz cjelokupnog ugovora te kako tužitelju predmetne ugovorne odredbe nisu mogle ostati nejasne ili nerazumljive. Slijedom svega navedenoga naslovnom sudu opće nije

dopušteno ocjenjivati nepoštenosti/ništetnost predmetne odredbe o naknadi za obradu kredita/prijevremenu otplatu kredita jer je predmetna ugovorna odredba u cijelosti jasna, lako uočljiva i lako razumljiva.

13. Tuženik smatra da ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama Nadalje, ukazuje se da je odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača propisano da je ugovorna odredba nepoštena ako uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a da će se prilikom utvrđivanja tih okolnosti uzimati u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Sve i da je naslovnom sudu dopušteno utvrđivati nepoštenost/ništetnost predmetne ugovorne odredbe, tuženik ističe kako takva odredba zasigurno ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati značajnom u smislu odredbe čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača. O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi: "Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?" Zaključak Suda EU je da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Iz svih okolnosti koji se tiču predmetne ulazne naknade proizlaze zaključci da je ulazna naknada bila utvrđena u točno određenom i tužitelju poznatom i lako uočljivom i razumljivom iznosu, da je službenik tuženika tužitelju prezentirao ulaznu naknadu i troškove koje obuhvaća, da je postojala i ponuda koja je predana tužitelju, a u kojoj se također upozorilo tužitelja na obvezu plaćanje naknade. Stoga, nakon što je upoznat sa svim tim okolnostima, a budući da je polazište za bilo koji obveznopravni odnos sadržano u volji ugovornih strana, ukoliko tužitelj nije pristajao na navedenu naknadu, isti nije ni bio u obvezi pristati na predmetni ugovor o kreditu.

14. Osim toga, tuženik napominje da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade (tek je naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. godine definirano koje se naknade i pod kojim uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju, koje odredbe se međutim ne primjenjuju na potrošačke ugovore prije njegova stupanja na snagu tih zakonskih propisa). Točnije, tek je Zakonom o potrošačkom kreditiranju

(„Narodne novine”, broj 75/2009) i njegovim izmjenama i dopunama iz 2013. godine („Narodne novine”, broj 143/2013) zakonodavac u čl. 1. i 14. dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi” pa je tako 31. siječnja 2014. godine donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine”, broj 15/2014), kojim je izrijekom bila u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. Sve do stupanja na snagu navedenog zakonodavstva nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetne naknade za obradu kredita. Spomenuta odredba članka 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine”, broj 15/2014) je glasila: „Članak 3.; 1. Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Naposljetku, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine”, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine”, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.) Slijedom svega navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom.

15. S obzirom na navedeno, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbu tužitelja i tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

16. Na pripremnom ročištu od 10.07.2026. stranke su suglasno navele da nije sporno da je tužitelj tuženiku platio tzv. ulaznu naknadu 29.08.2013. u iznosu od 3.319,80 kn, te da na ovu okolnost nije potrebno provođenje daljnjih dokaza.

17. Tijekom postupka sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj 5108885110 od dana 28.08.2013. (list 8 – 13 spisa), otplatni plan (list 14 – 16 spisa), tuženikov prikaz procesa obrade kredita za razdoblje od 2004. do 2011. (list 39 – 40 spisa) i u izvadak iz tuženikovog kataloga proizvoda sektora građanstva za fizičke osobe u primjeni od 09.01.2013. (list 46 – 54 spisa). Sud je saslušao tužitelja osobno (list 80 – 81 spisa).

18. Na temelju ovako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći svaki dokaz pojedinačno, kao i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, a temeljem odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine” broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 - dalje: ZPP), te primjenjujući materijalno pravo na tako utvrđeno činjenično stanje, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

19. Uvidom u Ugovor o kreditu broj 5108885110 od dana 28.08.2013. (list 8 – 13 spisa) i u otplatni plan (list 14 – 16 spisa), a isto među strankama i nije sporno,

sud je utvrdio da su u Zagrebu, dana 28.08.2013. tuženik, kao banka i kreditor, te tužitelj, kao korisnik kredita zaključili Ugovor o kreditu broj 5108885110 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu), a kojim je ugovoren gotovinski kredit, s ugovorenim iznosom kredita od 150.900,00 kn, s rokom otplate od 120 mjeseci i fiksnom redovnom kamatnom stopom od 9,55 % godišnje. Citirani Ugovor o kreditu u čl. 9. sadrži odredbu za koju tužitelj u tužbi tvrdi da je ništetna i to odredbu o plaćanju tzv. ulazne naknade koja glasi: "9.1. Za obradu kredita Korisnik kredita plaća naknadu u iznosu od 2,200% (dvacijelihdvadeset posto) iznosa Kredita, odnosno maksimalno 10.000,00 (desettisuća) kuna.; 9.2. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati iz Kredita prilikom isplate Kredita."

20. Uvidom u izvadak iz tuženikovog kataloga proizvoda sektora građanstva za fizičke osobe u primjeni od 09.01.2013. (list 46 – 54 spisa) sud je utvrdio da se očito radi o popisu svih vrsta kredita koje je tuženik nudio fizičkim osobama sa uvjetima za dobivanje tih kredita i uvjetima tih kredita, te se u istom izvatku za gotovinske kredite kao što je tužitelj (s rokom otplate od 120 mjeseci i fiksnom kamatnom stopom od 9,55 %) navodi da naknada za obradu kredita iznosi 2,20 %. No, u ovom izvatku se ne navode koje su to radnje djelatnika tuženika koje obavljaju djelatnici tuženika prilikom obrade kredita, niti vrijeme koje im je potrebno za obavljanje ovih radnji, a niti koja je vrijednost tih radnji. Također, smislenom analizom sadržaja ovog izvatka sud je utvrdio da iz istog proizlazi da klijenti banke tuženika kojima je tuženik odobrio gotovinski kredit nisu mogli izbjeći plaćanje naknade za obradu kredita, jer iz ovog izvatka proizlazi da djelatnici tuženika koji su s klijentima banke pregovarali o uvjetima kreditiranja nisu bili ovlašteni pregovarati oko plaćanju naknade za obradu kredita (a što uključuje i eventualno ugovaranje izbjegavanja plaćanje te naknade).

21. Uvidom u tuženikov prikaz procesa obrade kredita za razdoblje od 2004. do 2011. (list 39 – 40 spisa) sud je prije svega utvrdio da se isti i ne primjenjuje na predmetni Ugovor o kreditu, jer je isti zaključen 2013., a ovaj prikaz se primjenjivao u razdoblju do 2011. godine. Nadalje, uvidom u ovaj prikaz sud je utvrdio da je u istome tuženik popisao radnje koje obavljaju djelatnici tuženika prilikom obrade kredita, kao i vrijeme koje im je potrebno za obavljanje ovih radnji. No, iz ovog dokumenta, a suprotno tvrdnji tuženika, ne proizlazi da bi se radilo o radnjama koje prelaze okvire redovnog i uobičajenog bankarskog poslovanja s građanstvom, a niti proizlazi da bi tuženik bilo svojim djelatnicima, bilo trećoj osobi morao posebno platiti za obavljanje ovih radnji. Dakle, ovdje se očito radi o uputi izdanoj djelatnicima tuženika s popisom obveznih radnji pri odobravanju kredita, a ne radi se o dokumentu koji bi bio predan na uvid klijentima banke, a niti se ovaj prikaz spominje u Ugovoru o kreditu. Također, niti iz ovog dokumenta ne proizlazi da su djelatnici tuženika koji su s klijentima banke pregovarali o uvjetima kreditiranja bili ovlašteni pregovarati oko plaćanju naknade za obradu kredita (a što uključuje i eventualno ugovaranje izbjegavanja plaćanje te naknade).

22. Iako je odredbom čl. 13.1. Ugovora o kreditu određeno da korisnik kredita, tj. tužitelj prihvaća Opće uvjete poslovanja tuženika s građanima koji se primjenjuju na taj ugovor, tuženik nije dokazao tijekom ovog postupka da bi spomenute opće uvjete tuženika predao tužitelju na uvid prije zaključenja ili tijekom otplate Ugovora o kreditu, kao niti da ovi opći uvjeti tuženika predstavljaju sastavni dio Ugovora o kreditu, a jer u Ugovoru o kreditu nije navedeno kada su doneseni ili koji je poslovni broj ovih općih uvjeta tuženika koji se primjenjuju upravo na ovaj sporni odnos stranaka, a niti je

tuženik iste opće uvjete dostavio sudu tijekom ovog postupka, pa sud i nije poznat sadržaj istih, to je sud, primjenom odredbi čl. 221. a ZPP-a i čl. 290. st. 1. u vezi s čl. 1022. st. 1 i čl. 247. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 i 69/26 - dalje: ZOO) utvrdio da isti opći uvjeti tuženika ne predstavljaju sastavni dio Ugovora o kreditu, a niti imaju pravni učinak na odnose stranaka u ovom predmetu.

23. Nadalje, a iz ovako provedenih i ocijenjenih dokaza, a primjenom odredbe čl. 221. a ZPP-a, sud je utvrdio da tuženik nije dokazao da bi imao neki poseban trošak obrade kredita koji je odobrio tužitelju, tj. da tuženik nije predložio niti dostavio nikakve dokaze na okolnost da je za administrativne troškove vezane uz obradu kredita tužitelja imao neke troškove izvan redovnih troškova poslovanja (npr. platio za prekovremeni rad svojim zaposlenicima ili platio drugoj osobi za obavljanje ovih poslova), a osobito tuženik nije dokazao da bi imao trošak obrade kredita odobrenog tužitelju upravo u iznosu naplaćene tzv. ulazne naknade u iznosu od 3.319,80 kn, odnosno sada 440,61 EUR (po fiksnom tečaju konverzije koji za 1 EUR iznosi 7,53450 kn). Na isti zaključak sud upućuje i činjenica da je tuženik očito svojim općim uvjetima kojima je regulirano kreditiranje građana unaprijed propisao visinu naknade za obradu kredita kao što je tužitelj, a bez da je naveo od čega se sastoji ovaj navodni trošak tuženika ili kako se isti trošak može utvrditi u svakom konkretnom slučaju. Nadalje, a osobito uvidom u tuženikov prikaz procesa obrade kredita za razdoblje od 2004. do 2011. (list 39 – 40 spisa) sud je utvrdio da iz istog prikaza ne proizlazi da bi se prilikom odobravanja kredita građanima radilo o radnjama tuženika koje prelaze okvire redovnog i uobičajenog bankarskog poslovanja s građanstvom, a niti proizlazi da bi tuženik bilo svojim djelatnicima, bilo trećoj osobi morao posebno platiti za obavljanje ovih radnji.

24. Uvidom u otplatni plan (list 14 – 16 spisa), a isto je među strankama nesporno, sud je utvrdio da je tužitelj tuženiku dana 29.08.2013. platio tzv. ulaznu naknadu u iznosu od 3.319,80 kn, odnosno sada 440,61 EUR (po fiksnom tečaju konverzije koji za 1 EUR iznosi 7,53450 kn).

25. Sud je saslušao tužitelja osobno (list 80 – 81 spisa), te je sud njegov iskaz analizirao i usporedio sa sadržajem dokumentacije koju je sud pregledao. Na temelju ovakve analize iskaza tužitelja, sud nalazi da je tužitelj iskazivao jasno, logično i okolnosno, te potpuno suglasno sadržaju pregledane dokumentacije, osobito sadržaju Ugovora o kreditu, te je stoga sud njegovom iskazu u cijelosti poklonio vjeru. Sud iz iskaza tužitelja, te uspoređujući njegov iskaz sa sadržajem pregledane dokumentacije, utvrdio da tužitelj nije mogao s djelatnicima banke pregovarati o ugovornoj odredbi vezanoj uz tzv. ulaznu naknadu, a niti je mogao izbjeći plaćanje ove naknade, već da su mu djelatnici banke rekli da tu naknadu mora platiti ako želi dobiti kredit, te da mu je ugovor o kreditu bio ponuđen po sistemu "uzmi ili ostavi", a da mu djelatnici banke nisu rekli na što se odnosi, odnosno koje usluge banke se plaćaju ovom naknadom, da je ugovor o kreditu pripremila i sastavila banka, da je tužitelj u vrijeme odobravanja ovog kredita bio zaposlen kao vatrogasac u firmi Vgrupa d.o.o., Zagreb, a sredstvima odobrenog kredita je adaptirao obiteljsku kuću u vlasništvu njegove majke u kojoj stanuje sa svojom obitelji.

26. Čitanjem Ugovora o kreditu, kao i iz iskaza tužitelja sud je utvrdio da je Ugovor o kreditu standardizirani (tipski) ugovor pripremljen, sastavljen i otisnut od strane banke, tj. djelatnika tuženika (ovo tuženik i ne osporava).

27. Odredbom čl. 3. st. 1. al. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07., 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13 - dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu (dana 28.08.2013.) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Uvidom u sadržaj Ugovora o sud je utvrdio da iz ove isprave ne proizlazi da je tužitelj bio kreditiran kao trgovac, a jer u ovom ugovoru nije navedeno zanimanje ili djelatnost tužitelja i nije navedeno za koju bi to poslovnu aktivnost ili poduzetničku djelatnost tužitelj bio kreditiran, a što bi bilo sasvim očekivano da je tužitelj kreditiran kao trgovac. Osim toga, iz iskaza tužitelja proizlazi da je tužitelj u vrijeme odobravanja ovog kredita bio zaposlen kao vatrogasac u firmi Vgrupa d.o.o., Zagreb, a sredstvima odobrenog kredita je adaptirao obiteljsku kuću u vlasništvu njegove majke u kojoj stanuje sa svojom obitelji, iz čega sud zaključuje da u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu tužitelj nije samostalno obavljao poduzetničku djelatnost za koju bi mu bila potrebna sredstva odobrenog kredita. Stoga, sud je procjenjujući svojstvo tužitelja sukladno citiranoj zakonskoj odredbi čl. 3. st. 1. al. 1. ZZP-a i na temelju ovako provedenih i ocijenjenih dokaza, i jer nema dokaza za suprotno, a primjenom odredbe čl. 221. a ZZP-a, utvrdio da je tužitelj prilikom zaključenja ovdje prijemnog Ugovora o kreditu bio potrošač opisan u citiranoj odredbi čl. 3. st. 1. al. 1. ZZP-a i da je ovaj Ugovor o kreditu zaključio izvan njegova zanimanja i poslovne djelatnosti.

28. Odredbom čl. 295. ZOO-a određeno je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva (st. 1.), da opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuju kao i ove (st. 2.), da u slučaju neslaganja općih uvjeta i posebnih pogodbi, vrijede ove posljednje (st. 3.), da se opći uvjeti ugovora moraju objaviti na uobičajeni način (st. 4.) i da opći uvjeti obvezuju ugovornu stranu ako su joj bili poznati ili morali biti poznati u vrijeme sklapanja ugovora (st. 5.). Odredbom čl. 269. st. 2. ZOO-a određeno je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva, a odredbom čl. 270. st. 1. ZOO-a određeno je da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Nadalje, u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio ZZP, kao lex specialis, koji odredbom čl. 96. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u čl. 96. st. 2. ZZP-a propisano smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u čl. 96. st. 3. ZZP-a propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom

ugovoru trgovca, dok je u čl. 96. st. 4. ZZP-a propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Sukladno odredbi čl. 99. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Nadalje, sukladno odredbi čl. 102. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava

29. Procjenjujući ovdje pobijanu odredbu iz čl. 9. Ugovora o kreditu o plaćanju tzv. ulazne naknade koja glasi: "9.1. Za obradu kredita Korisnik kredita plaća naknadu u iznosu od 2,200% (dvacijelihdvadeset posto) iznosa Kredita, odnosno maksimalno 10.000,00 (desettisuća) kuna.; 9.2. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati iz Kredita prilikom isplate Kredita." sukladno gore citiranim zakonskim odredbama ZOO-a i ZZP-a utvrdio da je ista odredba neodređena i neodrediva, a stoga jer je tuženiku dano pravo da naplaćuje naknadu za obradu kredita u visini koju je odredio sam tuženik, a s tim da tuženik nije precizno označio na što se ova naknada odnosi, niti je jasno naznačio način izračuna visine ove naknade, odnosno nije dao informacije o načinu određivanja visine te naknade, niti je jasno navedeno koje to točno usluge tuženika tužitelj plaća ovom pobijanom naknadom, kao niti zašto je ova naknada u ovom konkretnom slučaju određena upravo u gore navedenom iznosu od 2,20 % od iznosa kredita. Stoga, a suprotno tvrdnji tuženika, sud je utvrdio da je pobijana odredba iz čl. 9. Ugovora o kreditu koja glasi: "9.1. Za obradu kredita Korisnik kredita plaća naknadu u iznosu od 2,200% (dvacijelihdvadeset posto) iznosa Kredita, odnosno maksimalno 10.000,00 (desettisuća) kuna.; 9.2. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati iz Kredita prilikom isplate Kredita." neodređena i neodrediva.

30. Slijedom iznesenog, imajući u vidu da je Ugovor o kreditu standardizirani (tipski) ugovoru koje je pripremio i sastavio tuženik, imajući u vidu kako je ovdje sporna odredba iz čl. 9. Ugovora o kreditu koja glasi: "9.1. Za obradu kredita Korisnik kredita plaća naknadu u iznosu od 2,200% (dvacijelihdvadeset posto) iznosa Kredita, odnosno maksimalno 10.000,00 (desettisuća) kuna.; 9.2. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati iz Kredita prilikom isplate Kredita." neodređena i neodrediva, te kako se o istoj nije pojedinačno pregovaralo, a uzrokovala je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu ovdje tužitelja kao potrošača, jer je tužitelj primjenom ove odredbe tuženiku isplatio na ime ove naknade po čl. 9.1. Ugovora o kreditu dana 29.08.2013. iznos od 3.319,80 kn, odnosno sada 440,61 EUR (po fiksnom tečaju konverzije koji za 1 EUR iznosi 7,53450 kn), to je ista odredba sukladno odredbi čl. 270. st. 1. ZOO-a i sukladno odredbama čl. 96. st. 1. – 4. i čl. 102. st. 1. ZZP-a ništetna. Stoga i temeljem odredbi čl. 187. st. 1. i 2. i čl. 2. st. 1. ZPP-a sud je odlučio kao u izreci ove presude u točki I., a kada je utvrdio da je ovdje pobijana odredba iz čl. 9. Ugovora o kreditu o plaćanju tzv. ulazne naknade koja glasi: "9.1. Za obradu kredita Korisnik kredita plaća naknadu u iznosu od 2,200% (dvacijelihdvadeset posto) iznosa Kredita, odnosno maksimalno 10.000,00 (desettisuća) kuna.; 9.2. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati iz Kredita prilikom isplate Kredita." ništetna.

31. Također, s obzirom da je upravo temeljem ništetne odredbe o plaćanju tzv. ulazne naknade iz čl. 9. Ugovora o kreditu tužitelj tuženiku isplatio dana 29.08.2013. iznos od 3.319,80 kn, odnosno sada 440,61 EUR (po fiksnom tečaju konverzije koji za 1 EUR iznosi 7,53450 kn), odnosno relativno i apsolutno velik novčani iznos imajući u

vidu iznos kredita od 150.900,00 kn i iznos početno ugovorene rate kredita od 1.956,74 kn (kako to proizlazi iz čl. 6.2. Ugovora o kreditu), to je sud utvrdio da se unošenje ništetne odredbe o naknadi za obradu kredita u Ugovor o kreditu od strane tuženika nikako ne može smatrati kršenjem zabrane manjeg značaja, odnosno sud je utvrdio da nema mjesta primjeni odredbe čl. 326. st. 2. ZOO-a u korist tuženika, a kako to neosnovano predlaže tuženik. Tim više jer je pobijanom ugovornom odredbom iz čl. 9.1. Ugovora o kreditu povrijeđen ne samo interes jedne ugovorne strane (tužitelja), već je njime povrijeđen i javni interes (obzirom na općepoznati broj potrošačkih kredita koje korisnici sklapaju s tuženikom i drugim bankama), slijedom čega se ne radi o zabrani manjeg značaja.

32. Neosnovano tuženik prigovara da tužitelj nema pravni interes za vođenje ove parnice, a jer da je postavio samo deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti odredbe Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za obradu kredita. Naime, tužitelj, a primjenom odredbi čl. 327. st. 1. i čl. 328. ZOO-a ima pravo u svako doba isticati ništetnost, a tužitelj primjenom odredbe čl. 187. st. 2. ZPP-a ima pravo zahtijevati utvrđenje ništetnosti i prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa.

33. Neosnovano tuženik prigovara i u tužbi naznačenoj vrijednosti predmeta spora. Naime, tužitelj u ovom predmetu postavlja zahtjev na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o plaćanju naknade za obradu kredita, pa je primjenom odredbe čl. 40. st. 2. ZPP-a sud utvrdio da je tužitelj u tužbi pravilno označio vrijednost predmeta spora.

34. Odluka o naknadi parničnog troška tužitelju temelji se na odredbi čl. 154. st. 1., čl. 155. i 164. st. 1. - 4. ZPP-a, a imajući u vidu da je tužitelj u cijelosti uspio u ovom sporu. Tužitelju je kao potreban priznat i dosuđen trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 26,55 EUR i na ovu presudu u iznosu od 110,00 EUR, te trošak zastupanja tužitelja po punomoćniku odvjetniku. Trošak zastupanja tužitelja po punomoćniku odvjetniku odmjeren je sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Hrvatske odvjetničke komore, te imajući u vidu vrijednost predmeta spora, te je tužitelju priznat kao potreban i dosuđen trošak zastupanja tužitelja koji se sastoji od sastava tužbe (Tbr. 7/1), sastava podneska od 18.06.2026. (Tbr. 8/1), te zastupanja na ročištu od 10.07.2026. (Tbr. 9/1) od po 100 bodova za svaku radnju, što ukupno iznosi 300 bodova. Uz vrijednost jednog boda s paušalom od 2,00 EUR, to ukupno iznosi 600,00 EUR, a uz PDV od 25% u iznosu od 150,00 EUR, to ukupno iznosi 750,00 EUR. Uz trošak sudskih pristojbi, to ukupno iznosi 886,55 EUR, te je upravo ovaj iznos sud dosudio tužitelju kao u izreci ove presude u točki II. Sud je tužitelju temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a i čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17, 131/20, 114/22 i 06/24 - dalje: OZ) na ovaj iznos dosudio i zateznu kamatu tekuću od presuđenja do isplate, a visina kamatne stope određena je temeljem odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a jer se radi o "ostalim" odnosima.

35. Primjenom odredbe čl. 155. st. 1. ZPP- sud tužitelju nije dosudio naknadu za zastupanje tužitelja na ročištu za objavu presude jer ova radnja nije bila potrebna tužitelju za vođenje ove parnice, imajući u vidu da li bi se ovo ročište održalo bez obzira na dolazak tužitelja na isto, kao i da tužitelj na ovom ročištu nije iznosio nikakve navode.

36. Kako je je tužitelj u cijelosti uspio u ovom sporu, to tuženiku primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a ne pripada pravo na naknadu troška ovog parničnog postupka, te je stoga sud ovaj zahtjev tuženika odbio, odlučivši kao u izreci ove presude u točki III.

U Zagrebu, dana 20. srpnja 2026. godine

Sutkinja
Ivana Galić

Uputa o pravu na podnošenje pravnog lijeka:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 dana računajući od dana objave iste, odnosno u slučaju iz čl. 335 st. 11. ZPP-a od dana primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda, za županijski sud, pisanim podneskom.

DNA:

1. Pun. tužitelja - uz rješenje – nalog tužitelju za plaćanje sudske pristojbe na presudu u iznosu od 110,00 EUR

2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088a-fd7b3**

Kontrolni broj: **009fc-098d0-9f956**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.